Bayer Zsolt: A bejrúti gép

2012 november 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

1975. szeptember 29-én avatták fel Budapesten a Palesztin Felszabadítási Szervezet képviseletét. Az avatásra ötvenhárom palesztin érkezett a magyar f?városba – minden bizonnyal vezet? beosztású tisztségvisel?k és középkáderek.

A számot onnan lehet ilyen pontosan tudni, hogy ötvenhárom olyan jegyet váltottak a Malév 240-es bejrúti járatára másnapra, szeptember 30-ra, amely ötvenhárom jegy tulajdonosa soha nem lépett a gép fedélzetére.

?k voltak a palesztinok, akik minden valószín?ség szerint tudták – vagy sejtették –, nem biztonságos azzal a géppel hazarepülniük.

A gépen így hatvan f? utazott (a személyzettel együtt), ?k hatvanan lelték halálukat a tengerbe zuhanó repül?n.

Harminchét év telt el azóta.

Az áldozatok egy részét partra vetette a víz – nem hiteles források szerint nagyjából a halottak felét –, a többiek a hullámsírban nyugosznak. Hiteles utaslista nincsen. Ugyanis elt?nt.

Ugyanis minden elt?nt.

Annyit tudunk – sejtünk –, hogy a tízf?s személyzeten kívül egy magyar utas volt a fedélzeten.

S azt tudjuk még, hogy a magyar gép tragédiája el?tt egy hónappal egy Damaszkuszba tartó csehszlovák repül?gép zuhant le 17 kilométerrel Damaszkusz el?tt. Az a gép – micsoda véletlen! – szintúgy egy nappal azután indult a Közel-Keletre, hogy Prágában megnyitották a Palesztin Felszabadítási Szervezet prágai irodáját. És a gépre jegyet váltott Jasszer Arafat helyettese is. Csakhogy az utolsó pillanatban ?t autóval Bukarestbe szállították, és onnan vitték tovább Damaszkuszba. Helyette Vujicsics Tihamér zeneszerz? és népzenekutató halt meg akkor – 1975. augusztus 19-én.

De visszatérve a Malév 240-es bejrúti járatára.

El tudnak önök képzelni még egy országot a világon, amelyik harminchét évig nem foglalkozik egy lezuhant repül?gépének tragédiájával?

Nincsen még egy ilyen ország a világon.

Ebben is világels?k vagyunk – hogy ne mondjam: világegyetlenek.

A helyzet pedig ez, sajnos. Harminchét éve hallgatunk mindarról, amit tudunk s amit nem tudunk a Malév 240-es bejrúti járatáról. S az akkori hallgatás éppoly érthetetlen, mint a rendszerváltás utáni huszon-egynéhány esztend? csöndje.

Akkor (is) sejteni lehetett, hogy kik is állhatnak a magyar gép tragédiája mögött. S akkor a Párt irányítása alatt álló sajtó valamiért mégis hallgatott. Annak ellenére, hogy a „hatnapos háború” után Magyarország – mint a keleti blokk egésze – megszakította diplomáciai kapcsolatait Izraellel, és az arabok oldalára állt. A pesti újságírók akkor csak mocskolni tudták Izraelt. Ekkoriban írja New Yorkban Karinthy Cini a naplójába: „Fura dolog, amikor odahaza olvasom az arabbarát cikkeket, teljesen a zsidókkal vagyok szolidáris. Itt meg, ahol »hatalmon« vannak, bosszant, idegessé, türelmetlenné tesz az egész.”

A korabeli obligát és oktrojált arabbarátság és Izrael-ellenesség ellenére a bejrúti gép tragédiája egyszer?en elt?nik a nyilvánosságból.

S ugyanez történik a rendszerváltás után – akkor, amikor a pesti újságírók csak magasztalni tudják Izraelt.

De a bejrúti járat mintha nem is lett volna.

Mindössze annyi történik, hogy Szilvásyék szétosztanak négy-négy millió forintot az egykori áldozatok hozzátartozói között, születik valami jelentés, amit titkosítanak – és ennyi.

És a libanoni felségvizeken, úgy ötszáz méter mélyen fekszik egy roncs. Egy magyar repül?gép roncsa. Benne úgy harminc áldozat földi maradványai, a fekete dobozok, és a tragédia hiteles története.

Ami felderíthet? lenne, csak el kellene határozni végre. Mindannyiunk érdekében.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló